

XAVIER BENGUEREL

AH216

DDD

Durada
66'30

COMENTARIS EN CATALÀ AL PRIMER ROTLLAN
COMENTARIS EN ESPAÑOL EN EL SEGUNDO ROTLLAN
ENGLISH COMMENTARY INSIDE THE FIRST ROTLLAN
FRANÇAIS COMMENTAIRE DANS LE PREMIER ROTLLAN

8 43147 1502168

	Suite	11'52
	<i>Piano</i>	
1	Prelude	1'51
2	Corrente	1'04
3	Sarabanda	2'29
4	Gavotta	1'13
5-6	Musette	2'05
7	Badinerie	0'58
8	Giga	2'12
9-11	Sonata	11'52
	<i>Piano</i>	
12	Estructura IV	5'32
	<i>Piano</i>	
13	A la manera de Baudelaire	5'58
	<i>Piano</i>	
14-20	7 Poemes de la vora del foc*	18'46
	<i>Piano, flauta, clarinet, violí, violoncel i percussió</i>	
21	Hexagrama	12'30
	<i>Piano, flauta, clarinet, violí, violoncel i percussió</i>	

David Casanova, piano

Barcelona Modern Project

Marc Moncusí, director

*Elisabeth Egea, narradora

Enregistrament realitzat el mes de juliol de 2009 a la sala Mompou (SGAE) de Barcelona
Presa de so i muntatge: Pedri González

Dip. Leg.: B-41562-2010
©(P) 2010 ARS HARMONICA
(www.lamadeguido.com)

XAVIER BENGUEREL • Obra per a piano • 7 Poemes de la vora del foc • Hexagrama / AH216

OBRA COMPLETA PER A PIANO SOL I DUES OBRES DE CAMBRA

Obra completa per a piano sol

Les obres per a piano sol d'aquest CD representen la totalitat de les obres creades per Benguerel per a aquest instrument. No obstant això, cada una marca alguns dels períodes més significatius de l'autor.

Podem reunir-les en tres grups diferents. Per una banda la *Suite* (1953) i la *Sonata* (1957), que representen dues obres d'aprenentatge. La *Sonata* és de l'època en què es va formar amb el mestre Cristòfor Taltabull i és el fruit de la relació mestre-deixable: cultiu de la forma, predomini del contrapunt i puresa en les línies melòdiques.

En el segon grup inclouríem *Estructura IV* (1966). Estrenada aquell mateix any per Carles Santos, denota una clara influència dels corrents de la vanguardia europea del moment, especialment de la música serial. Observem l'ús de poliacords, canvis de temps molt freqüents, ús del clúster, utilització del silenci com a element per interrompre l'espai temporal i de la monodia en contraposició a la massa sonora. Aquesta experimentació no va en demèrit

d'un melodisme latent dins del flux general de l'obra.

A la manera de Baudelaire (2003), la situariem dins del tercer grup que, a la vegada, indica una tercera via creativa. Tal com expressa el títol, s'inspira en la lectura del gran poeta Charles Baudelaire. Comença amb un motiu melòdic de sis notes que es repeteixen fins a convertir-se en el leitmotiv de l'obra. A partir d'aquest fet afloren un conjunt d'elements secundaris que configuraran cada una de les parts de la peça. El llenguatge utilitzat escapa a experimentacions d'époques passades malgrat un cert retorn a elements tradicionals, i ens trobem amb una obra que sintetitza i fonamenta un viatge de creació musical iniciat 50 anys abans.

Xavier Benguerel amb el seu pare

Per acabar aquest comentari crec que el millor és citar unes paraules del mateix autor: "Malgrat les diferències de llenguatge utilitzat veig un nexe comú, un fil conductor que les ha lligat al llarg de tota la meva vida creativa sense que hagi estat gaire conscient d'aquest fet. No crec haver tallat bruscament una "manera de fer" i haver començat una altra etapa sense que aquesta última no hagi quedat impregnada d'elements del període anterior... Arrosseguem, ni que sigui inconscientment, matèria que es transforma, que canvia, que s'enriqueix o simplement que es barreja en una nova etapa de la nostra vida artística".

David Casanova

***7 Poemes de la vora del foc* (2008)**

Xavier Benguerel és un compositor que beu de la poesia per a compondre gran part de la seva obra. El fet de ser fill d'un dels escriptors catalans més importants del segle XX, Xavier Benguerel Llobet, autor de narrativa però també de poemes, marca profundament la seva concepció sonora de la música, sempre enllaçada amb la paraula com si fossin formes complementàries del mateix llenguatge sonor.

Els *7 Poemes de la vora del foc* van ser escrits al desembre del 2007 sense cap expectativa de què fossin musicats. Expressen una reflexió sobre l'amor a través de la contemplació del foc d'una llar. En tots ells, apareix un contrast continu entre el fred de l'hivern a l'exterior i l'escalfor de la llar de foc; entre el fum i la flama; entre la llenya i la cendra, entre el passat i el present dels sentiments. Totes aquestes imatges i la mateixa sonoritat de les paraules van donar origen a aquesta obra instrumental en la que Benguerel va voler integrar la veu de la rapsoda com un instrument més que s'entrellaça amb els altres creant un cos harmònic d'una gran sensualitat.

Mònica Pagès i Santacana

***Hexagrama* (1997)**

Hexagrama és una obra en tres temps interpretats sense interrupció. El piano, instrument principal, coordina i uneix els altres músics.

El primer moviment té un caràcter rítmic. Faig ús d'un grup de cinc semicorxeres que constitueixen una referència rítmica constant d'aquest moviment, contrastat amb l'aparició, quatre vegades, d'una

atmosfera sonora com és el *frullato* en la flauta, *sul ponticello* al violí, *sul tasto* al violoncel i l'ús de l'arc de violoncel al vibràfon.

El segon temps és constituït per un *ostinato* (repetició constant) confiat als acords del piano i a un petit dibuix rítmic del vibràfon, mentre que la resta d'instruments actuen amb una intenció melòdica.

El tercer moviment l'inicia una successió de semicorxes en compàs de 3/8 que dóna lloc a un desenvolupament posterior que té, com a final, un altre *ostinato*, ara de concepció diferent, que fa aparèixer els instruments, l'un rere l'altre, fins a desembocar en una petitíssima *stretta* final.

Obra encarregada pel Festival de Música Contemporània de Barcelona del 1997.

Xavier Benguerel

David Casanova, pianista

Pianista català dedicat, preferentment, a la interpretació de música contemporània.

Ha donat a conèixer i ha estrenat un gran nombre d'obres de compositors espanyols i europeus.

Col·labora amb freqüència amb el grup Barcelona Modern Project, el director del qual és Marc Moncusí, que també porta a terme una gran difusió de la música actual.

Ha gravat diversos CD.

Elisabeth Egea, narradora

Formada vocalment amb el mestre Jordi Sirena, treballa com a locutora des de 1995. L'any 2002 obté la titulació superior de cant líric i debuta en el marc del Festival Lyrique a França. Es perfecciona amb Charles Miles, Viviana Salisi, Virginia Zeani, Stanislas Angelov i Bonaldo Giaiotti. La seva veu ha aparegut en contes infantils, dibuixos animats, documentals i publicitat per a la ràdio i la televisió.

BARCELONA MODERN PROJECT

Fundat i dirigit des del 2004 per Marc Moncusí, Barcelona Modern Project va néixer amb la intenció d'ofrir una diversitat d'estils, èpoques i compositors. També té com a finalitat la difusió i estrena d'obres de joves autors espanyols.

Ha actuat al Cicle de Nous Repertoris, al Festival Música XXI, al Palau Robert de Barcelona, al MNCARS de Madrid al cicle CDMC, a l'Auditori de Caixa Catalunya de la Pedrera, a la Sala Mompou (SGAE, Barcelona), al Festival Spanien Modern de Viena, a l'Institut d'Estudis Nord-americans de Barcelona, a la Fundació Joan Miró, etc.

Marc Moncusí, director

Format a Barcelona, Madrid, Pittsburgh, a l'Orquestra Simfònica de Cincinnati amb Jesús López Cobos (2000-2002) i a la Staatsoper Unter den Linden de Berlín amb Daniel Barenboim (2001-2004).

Ha dirigit diverses orquestres: Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Sinfónica Nacional de Chile,

Càmara del Auditorio de Zaragoza, Grupo Enigma, Nacional de Cuba, etc. És un dels joves directors espanyols que té més projecció.

Amb el seu grup ha fet diverses gravacions discogràfiques.

Marc Moncusí és, des de la temporada 2005-2006, director artístic de l'Associació de Concerts de Reus.

Xavier Benguerel, compositor

Xavier Benguerel va néixer a Barcelona el 1931. Es va traslladar a Santiago de Chile l'any 1940 amb els seus pares –exiliats a conseqüència de la Guerra Civil– i retornà a Barcelona el 1954. Ingressà a

l'anomenada *Generació del 51*. Inicià els estudis musicals amb el mestre Cristòfor Taltabull si bé la seva formació ha estat marcadament autodidacta.

Aquests dos fets són molt significatius ja que impliquen una ràpida inserció al moviment musical del seu país a la vegada que un progressiu contacte amb les tècniques i estètiques més avançades que s'havien desenvolupat a Europa en el decurs de la primera meitat del segle.

Benguerel entrà ràpidament en l'òrbita de tendències tan renovadores com les que representaven músics com Bartók o Stravinsky a les quals, poc temps després, van seguir les de l'Escola de Viena.

Podem destacar com a fites importants en la seva carrera l'estrena a Colònia de la *Cantata d'Amic i Amat* al Festival Internacional de la SIMC de 1960; el concert monogràfic al Palau de la Música Catalana (1972); el Premi Luigi Dallapiccola (1977); els encàrrecs de la ciutat de Hagen; el Festival Schütz de Berlín; el Südwestfunk de Baden-Baden; el Biennale Zagreb; l'Orquesta Nacional de Madrid; l'Orquesta de RTVE; el Festival d'Alacant 1990; el Festival de Torroella de Montgrí; l'actuació a la Catedral de Speyer; el Festival de Sant

Xavier Benguerel (Generalitat de Catalunya)

2001.- Jesús Rodríguez Picó: *Xavier Benguerel, obra y estilo* (Idea Books)

2006.- Jorge de Persia: *Xavier Benguerel, búsqueda e intuición* (SGAE)

2011.- Tomás Marco: *Xavier Benguerel* (Universidad Complutense, Madrid)

El 2001 el Ministeri de Cultura de Madrid encarrega a Benguerel la composició de l'òpera *Jo, Dalí*, pel centenari del naixement de l'artista. Aquesta òpera s'estrena al Teatro de la Zarzuela de Madrid el juny del 2011 i al Gran Teatre del Liceu de Barcelona el setembre del mateix any.

El 2005 fa cessió dels seus manuscrits i l'arxiu musical a la Biblioteca de Catalunya.

Benguerel ha tractat tots els gèneres musicals amb un estil propi, des de la peça intimista per a un sol instrument fins a l'òpera, la cantata, l'obra simfònica o la música de cambra. A més, posseeix una extensa discografia.

Feliu de Guíxols; l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, etc.

L'obra, però, que més l'ha donat a coneixer ha estat el *Libre Vermell*, basada en els cants i danses del segle XIV guardades en el còdex montserratí del mateix nom i que es va estrenar al Gran Teatre del Liceu de Barcelona el 1988 amb moltes altres audicions posteriors en diverses ciutats europees.

Llibres que s'han publicat sobre la seva obra:

1991.- Carles Guinovart i Tomàs Marco:

OBRA COMPLETA PARA PIANO SOLO Y DOS OBRAS DE CÁMARA

Obra completa para piano solo

Las obras para piano solo del presente CD representan la totalidad de las obras creadas por Benguerel para este instrumento. No obstante, cada una de ellas marca algunos de los períodos más significativos del autor. Podemos agruparlas en tres grupos diferentes; por un lado la "Suite" (1953) y la "Sonata" (1957) que representan dos obras de aprendizaje. La "Sonata", de su etapa formativa con el maestro Cristòfor Taltabull, en ella se da el fruto de esa relación maestro-alumno: cultivo de la forma, predominio del contrapunto y pureza en las líneas melódicas.

En el segundo grupo incluiríamos "Estructura IV" (1966). Estrenada ese mismo año por Carles Santos, denota una clara influencia de las corrientes de vanguardia europea del momento, especialmente de la música serial. Observamos el uso de poliacordes, cambios de tempos muy frecuentes, uso del clúster, utilización del silencio como medio de romper el espacio temporal y utilización de la monodia en contraposición a la masa sonora. Esa experimentación no va en detrimento de un melodismo latente dentro del flujo general de la obra.

"A la manera de Baudelaire" (2003), la ubicaríamos dentro del tercer grupo que, a su vez, marca una tercera vía creativa. Tal como

dice el título, se inspira en la lectura del gran poeta Charles Baudelaire. Comienza con un motivo melódico de seis notas que se repiten insistente hasta convertirse en el *leit motiv* de la obra. A partir de ella emergen el conjunto de elementos secundarios que configurarán cada una de las partes de la pieza. El lenguaje utilizado escapa a experimentaciones de épocas pasadas pero a pesar de un cierto retorno a elementos tradicionales nos encontramos con una obra que sintetiza y fundamenta en un viaje iniciado 50 años atrás de creación musical.

Para acabar este comentario creo mejor citar unas palabras del propio compositor: "... a pesar de las diferencias de lenguaje utilizado veo un nexo común, un hilo conductor que las ha estado ligando a lo largo de toda mi vida creativa sin que haya sido muy consciente de ello. No creo haber cortado bruscamente una *manera de hacer* y comenzar otra sin que esta

Xavier Benguerel con su padre

última quedase impregnada de elementos del período anterior. Arrastramos, ni que sea inconscientemente, materia que se transforma, que cambia, se enriquece o simplemente se mezcla en una nueva etapa de nuestra vida artística".

David Casanova

7 Poemes de la vora del foc (2008)

Xavier Benguerel es un compositor que bebe de la poesía para componer gran parte de su obra. El hecho de ser hijo de uno de los escritores catalanes más importantes del siglo XX, Xavier Benguerel Llobet, autor de relatos pero también de poemas, marca profundamente su concepción sonora de la música, siempre hilvanada en la palabra como si fueran formas complementarias del mismo lenguaje sonoro.

Los "7 Poemes de la vora del foc" fueron escritos en diciembre de 2007 sin ninguna expectativa de que llegaran a ser musicados. Su motivación fue la reflexión sobre el amor a través de la contemplación del fuego de una chimenea. En ellos, aparece un contraste continuo entre el frío invernal del exterior y el calor de la chimenea, entre el humo y la llama, entre la leña y la ceniza, entre el pasado y el presente de los sentimientos. Todas estas imágenes y la propia sonoridad de las palabras dieron origen a esta obra instrumental en la que Benguerel quiso integrar la voz de la rapsoda como un instrumento más que se

entreloza con el resto del conjunto creando un cuerpo armónico de gran sensualidad.

Mònica Pagès i Santacana

Hexagrama (1997)

"Hexagrama", obra en tres tiempos tocados sin interrupción. El piano, instrumento principal, coordina y une a los otros músicos.

El primer movimiento tiene un carácter rítmico. Hago uso de un grupo de cinco semicorcheas que constituyen una constante referencia rítmica de este movimiento, contrastado con la aparición, cuatro veces, de una atmósfera sonora como es el *frullato* en la flauta; *sul ponticello* en el violín; *sul tasto* en el violoncelo y el uso del arco de violoncelo en el vibráfono.

El segundo tiempo está constituido por un *ostinato* (repetición constante) confiado a los acordes del piano y a un pequeño dibujo rítmico del vibráfono, actuando el resto de instrumentos con una intención melódica.

El tercer movimiento, lo inicia una sucesión de semicorcheas en un compás de 3/8 que da pie a un desarrollo posterior que tiene, como final, otro *ostinato*, ahora de concepción diferente, que hace que aparezcan los instrumentos, uno tras otro, hasta desembocar en una pequeñísima *stretta* final.

Obra encargada por el "Festival de Música Contemporánea de Barcelona", 1997.

Xavier Benguerel

David Casanova, pianista.

Pianista catalán preferentemente dedicado a la interpretación de la música contemporánea.

Ha difundido y estrenado un gran número de obras de compositores españoles así como de ámbito europeo.

Colabora con frecuencia con el grupo Barcelona Modern Project, que dirige Marc Moncusí que lleva a cabo un extenso y estrecho trabajo de la difusión de la música actual.

Ha grabado diversos CD.

Elisabeth Egea, narradora

Formada vocalmente con el maestro Jorge Sirena, trabaja como locutora desde 1995. En el año 2002 obtiene la titulación superior de canto lírico y debutó en el marco del Festival

Lyrique en Francia. Se perfecciona con Charles Miles, Viviana Salisi, Virginia Zeani, Stanislas Angelov y Bonaldo Giaotti. Ha prestado su voz a cuentos infantiles, dibujos animados, documentales y publicidad para radio y televisión.

BARCELONA MODERN PROJECT

Fundado y dirigido desde el año 2004 por Marc Moncusí, el Barcelona Modern Project nació con la intención de ofrecer una diversidad de

estilos, épocas y compositores. También tiene como finalidad la difusión y estreno de obras de jóvenes autores españoles.

Ha actuado en Ciclo Nous Repertoris. Música XXI , Palau Robert de Barcelona , MNCARS de Madrid en el ciclo del CDMC , Auditorio de Caixa Cataluña en La Pedrera, Sala Mompou (SGAE / Barcelona), Festival Spanien Modern (Viena), Instituto de Estudios Norteamericanos de Barcelona, etc.

Marc Moncusí, director

Formado en Barcelona, Madrid, Pittsburg, en la Orquesta Sinfónica de Cincinnati con Jesús López Cobos (2000-2001) y en la Staatsoper Unter den Linden de Berlín con Daniel Barenboim (2001-2004), es uno de los jóvenes directores españoles con más proyección.

Ha dirigido diversas orquestas: Orquesta Sinfónica de Barcelona y Nacional de Cataluña, Sinfónica Nacional de Chile, Cámara

del Auditorio de Zaragoza, "Grupo Enigma", Nacional de Cuba, etc.

Con su grupo tiene grabados diversos CD.

Marc Moncusí es, desde la temporada 2005-6, director artístico de la Asociación de Conciertos de Reus.

Xavier Benguerel, compositor

Xavier Benguerel nació en Barcelona en 1931. Se trasladó a Santiago de Chile en 1940 junto con sus padres –exiliados a consecuencia de la Guerra Civil- regresó en 1954. Ingresó a la llamada “Generación del 51” y el inicio de sus estudios con el maestro Cristòfor Taltabull si bien su formación ha sido marcadamente autodidacta.

Estos dos hechos son muy significativos ya que implican una rápida inserción dentro del movimiento musical de su país y a la vez en un progresivo contacto con las técnicas más avanzadas que habían tenido lugar en Europa en el transcurso de la primera mitad de siglo.

Benguerel entró con rapidez en la órbita de tendencias tan renovadoras como las representadas por músicos como Bartók o Strawinsky a las que siguieron poco después las de la Escuela de Viena.

Podemos destacar como hitos importantes en su carrera el estreno en Colonia de la "Cantata d'Amic i Amat" en el Festival Internacional de la SIMC de 1960. El concierto monográfico en el Palau de la Música Catalana de Barcelona (1972); el premio Luigi Dallapiccola (1977); los encargos de la ciudad de Hagen; Festival Schütz de Berlín; Südwestfunk de Baden Baden; Biennale de Zagreb; Orquesta Nacional de España, Orquesta de la RTVE; Festival de Alicante de 1990; Festival de Torroella de Montgrí; de la Catedral de Speyer; Festival de S.Feliu de Guíxols; Orquesta Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, etc.

Sin embargo, la obra que más le ha ayudado a darse a conocer internacionalmente ha sido el "Llibre vermell", oratorio para solistas, coro y orquesta, basada en los cantos y danzas del siglo XIV guardadas en el famoso códice montserratino del mismo nombre y que se estrenó en el Gran Teatre del Liceu de

Barcelona en 1988 con posteriores audiciones en diversas ciudades de Europa.

Estos son los libros que se han publicado sobre su obra:

Carles Guinovart y Tomás Marco: Xavier Benguerel (Generalitat de Catalunya, 1991)

Jesús Rodríguez Picó: "Xavier Benguerel, obra y estilo" (Idea Books, 2001).

Jorge de Persia: "Xavier Benguerel, búsqueda e intuición" (SGAE, 2006)

Tomás Marco: "Xavier Benguerel" (Universidad Complutense, Madrid, 2011)

En 2001 el Ministerio de Cultura de Madrid le encarga la composición de la ópera "Yo, Dalí", con motivo del centenario del nacimiento del pintor. Ópera que se estrenará en el Teatro de la Zarzuela de Madrid en Junio de 2011 y en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona en Setiembre del mismo año.

El 2005 hace donación de sus manuscritos y archivo musical a la Biblioteca de Catalunya.

Benguerel ha tratado todos los géneros musicales en un estilo propio, desde la pieza intimista para un solo instrumento, hasta la ópera, la cantata, la obra sinfónica o la de música de cámara, está, además, en posesión de una extensa discografía.

COMPLETE SOLO PIANO WORKS AND TWO CHAMBER WORKS

Complete Piano Work

The pieces for piano solo on this CD represent all the works created by Benguerel for this instrument. However, they each mark some of the composer's most significant periods. We can classify them into three different groups; on the one hand, we have the "Suite" (1953) and the "Sonata" (1957), which were both written during his early years. The "Sonata" was composed when he was studying under the maestro Cristòfor Taltabull and this work show the results of that maestro-pupil relationship: cultivation of form, a predominance of counterpoint and purity in the melodic lines.

"Estructura IV" (1966), falls into the second group. First performed that same year by Carles Santos, it shows clear signs of influence from the European avant-garde movement of the time, particularly serial music. We can see his use of polychords, very frequent changes in tempo, the use of tone clusters, the use of silence as a means of breaking up the temporal space and the use of monody in contrast with sound mass. Such experimentation does not detract from an underlying melodiousness within the general flow of the piece.

"A la manera de Baudelaire" (2003) falls within the third group, which in turn represent a third creative direction. As the title suggests, this composition is inspired by the literary work of

the great poet Charles Baudelaire. It begins with a six-note melodic motif that is persistently repeated to the point that it becomes the *leit motiv* of the piece. All the secondary elements that will form each part of the work emerge from this motif. The language used stays away from the experimentation of earlier periods, but despite a certain return to traditional elements, this is a piece that epitomizes and is based on a journey of musical creation that began 50 years earlier.

I think the best way to end this commentary would be citing a few words by the composer himself: "...despite differences in the language used, I can see a common thread running through my works and drawing them together throughout my creative life, without my having really been aware of it. I don't think I suddenly stopped doing things one way and started doing them another without my work always being impregnated with elements from the previous

Xavier Benguerel with his father

period. All be it unconsciously, we carry with us material that is transformed, that changes and is enriched or simply merges into a new stage in our artistic life".

David Casanova

7 Poemes de la vora del foc (2008)

Xavier Benguerel , composer who owes much of his work to written texts. As the son of the well-known Catalan writer Xavier Benguerel i Llobet, he received a considerable cultural influence from his father and this has left a profound mark on his sonorous concept of music, which is always bound to words as if they were complementary forms of the same language of sound.

I wrote these poems in December 2007 without any expectation of them being set to music. They were based on a reflection of love through the contemplation of a fire burning in the hearth: a continuous contrast between the cold winter outside and the warmth of the fire inside.

Benguerel captures the feel of these seven poems to perfection, making them his own and creating one of his best pieces of chamber music, with a small group of instruments, where the variety of sounds derives from their formation: flute and clarinet in the woodwind section, violin and cello in the strings section, a percussionist and the piano, which draws them together in a very well-balanced combination.

Mònica Pagès i Santacana

Hexagrama (1997)

"Hexagrama", work of three movements played without interruption. The piano, the lead instrument, coordinates and unites the other players.

The first movement is basically rhythmic in character. I use a set of five sixteenth notes that constitute a constant rhythmic reference for this movement, contrasted with the appearance, four times, of a soundscape consisting of the *frullato* on the flute; *sul ponticello* on the violin; "sul tasto" on the cello and the use of the cello bow on the vibraphone.

The second movement is an *ostinato* (constant repetition) played on the piano chords and a small rhythmic sketch by the vibraphone, while the rest of instruments intervene with melodic intention.

The third movement, begins with a succession of sixteenth notes in 3/8 time, which gives rise to a subsequent development containing another *ostinato*, conceived differently, which has the instruments appearing one after the other until it resolves in a brief *stretta*.

This work was commissioned by the "Festival de Música Contemporánea de Barcelona", from 1997.

Xavier Benguerel

David Casanova, pianist.

Catalan pianist preferably dedicated to the interpretation of contemporary music. Has spread and released a great number of works from Spanish composers as well as composers from the European area.

Frequently collaborates with the ensemble "Barcelona Modern Project" with Marc Moncusí as conductor. This ensemble carries out an extensive and deep work for the diffusion of the contemporary music.

Has recorded several CD.

Elisabeth Egea, narrator

Formed with Jorge Sirena, works as announcer from 1995. In 2002 she obtains the top qualifications of lyric singing and his first appearance was in the frame of the Lyric

Festival in France. She complete his studies with Charles Miles, Viviana Salisi, Marta Pujol, Virginia Zeani, Stanislas Angelov and Bonakdo Giaotti. Has given his voice to infantile stories, cartoon, documentaries and advertising for radio and television

BARCELONA MODERN PROJECT

Founded and conducted since 2004 by Marc Moncusí, the Barcelona Modern Project was born with the aim of offering a variety of styles,

periods and composers.

Among others, has performed at Nous Repertoris, Música XXI, Cycle in Barcelona, Palau Robert of Barcelona, Caixa Catalunya Auditorium, Mompou Hall (SGAE Barcelona), Spanien Modern Festival of Viena, North American Institute of Barcelona, Joan Miró Foundation.

Marc Moncusí, conductor

Spanish borned conductor that studied in Barcelona, Madrid, Pittsburg, in Cincinnati under Jesús López Cobos (2000-2001) and at the Deutsche Staatsoper in Berlin invited by Daniel Barenboim (2001-2004).

Has conducted several orchestras: Orquesta Sinfónica de Barcelona y Nacional de Cataluña; Sinfónica Nacional de Chile; Cámara del Auditorio de Zaragoza; "Grupo Enigma"; Nacional de Cuba, etc.

Has recorded several CD's with his group.

Marc Moncusí since the 2005-2006 season he has been Artistic Director of the Reus Concerts Association.

Xavier Benguerel, composer

Xavier Benguerel was born in Barcelona in 1931. He moved to Santiago de Chile in 1940 with his parents –as a result of the Spanish Civil War-. He returned to Barcelona in 1954. Supposes his entrance in so called “generation of 51” and the beginning of his studies with Cristòfor Taltabull, though his formation has been basically self-taught.

These two facts are very significant since they imply a rapid insertion inside the musical

movement of his country and simultaneously in a progressive contact with the most advanced technologies that had taken place in Europe in the course of the first half XXth century.

Benguerel entered with rapidity the orbit of trends as new as the represented ones musicians as Bartok, or Strawinsky to which they followed little later those of the Vienna School.

We can stand out as important facts in his career the first performance in Köln from "Cantata d'Amic I Amat" in the International Festival of the SIMC. The monographic concert in the Palau de la Música Catalana of Barcelona (1972); the Luigi Dallapiccola prize (1977); the following commissions: City of Hagen; Festival Schütz of Berlin; Südwestfunk of Baden Baden; Biennale of Zagreb; Orquesta Nacional de Madrid; Orquesta de RTVE; Contemporary Alicante Festival, 1990; Torroella de Montgri Festival; Dom zu Speyer; Sant Feliu de Guíxols Festival; Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, etc.

Nevertheless, the work that more has helped to promote internationally his name has been "Llibre vermell", oratory for soloists, choir and orchestra, based on the singings and dances of the 14th century kepted in Montserrat's Monastery famous codex of the same name. The first performance was in the Gran Teatre

del Liceu de Barcelona in 1988 with later performances in different cities in Europe.

The following books have been published about his work:

Carles Guinovart and Tomás Marco: Xavier Benguerel (Generalitat de Catalunya, 1991).

Jesús Rodriguez Picó: "Xavier Benguerel, work and style" (Idea Books, 2001).

Jorge de Persia: "Xavier Benguerel, search and intuition" (SGAE. 2006).

Tomás Marco: "Xavier Benguerel" (Universidad Complutense, Madrid)

In 2001, the Culture Ministry of Madrid, commission Benguerel an opera: "I, Dalí", on the occasion of the centenary of the birth of the painter. This opera will have the first performance in June 2011 at the Teatro de la Zarzuela, Madrid, and in September at the Gran Teatre del Liceu of Barcelona.

In 2005 does donation of his manuscripts and musical materials to the Biblioteca de Catalunya.

Benguerel has treated all the musical genres in an proper style, from the intimist piece, for a solo instrument, up to the opera, the oratory, the symphonic compositions or that of chamber music, is, in addition, in possession of an extensive discography.

7 POEMES DE LA VORA DEL FOC

(poemes de Mònica Pagès i Santacana)

1

La cançó blanca de la lluna
despedeix el sol
amb un fil de veu, color rosa,
que retalla l'horitzó
a l'imperi de les ombres.

A fora gela sobre els arbres.
A dins cremen els troncs.

2

Quins crits fa el foc!
Critis sords d'alegria
que només comprenen
els troncs, absents a la joia
que els consumeix.

La mateixa joia
que fa tintinar de fred les estrelles

3

Hi ha un tros de sol
amagat entre les cendres.
El llepen les flames
per treure'n espurnes
que sonin a hivern.

És la cançó del sol
amagat dins la llenya.

4

La reflexió del foc
és groga i blava,
lenta i callada.
Un pensament de fum
es perd xemeneia amunt.

I l'escalfor s'ha ficat
als records invisibles.

5

Estima aquesta passió casolana
feta de petits branquillons
i de fullaraca,
de la sequedad dels sentiments
que van deixar antigues flames.

Passió que cremes,
no refredis el somriure.

6

Parla la gola del foc.
Veu de negror
que il·luminen les flames
i deixa anar un alè de fum
per explicar misteris.

Contes de somnis
vestits de cendres.

7

Els secrets arraulits pel fred
acaben cremant-se
en la impaciència,
com les pinyes
que es llençen al foc.

El cor incandescent
contempla les hores.